

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 43. De tertio Christi verbo ad Matrem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO

QUADRAGESIMATERTIA.

DE TERTIO CHRISTI

verbo ad Matrem.

EVANGELIUM.

STABANT autē iux- *Ioan. 19.*
ta cruce[m] Iesu, mater
eius, & soror matris
eius, Maria Cleopha,
& Maria Magdalena.

Cū vidisset ergo Iesus matrem, &
discipulum stantem quem dilige-
bat, dicit matri suæ: Mulier, ecce fi-
lius tuus. Deinde dicit discipulo: ec-
ce mater tua. Et ex illa hora accepit
eam discipulus in sua.

FIGVRA.

NOEMI videt mortuis inter *Ruth. 1.*
Moabitas filijs suis, redijt, in pa-

IIIAM

triam Bethleem. Cùm autem salutareretur ab alijs mulieribus, respondit: Nolite me vocare Noëmi, id est pulcrã; sed vocate me Mara, id est amarã: quia amaritudine replevit me vehementer Dominus.

PROPHETIA.

Luc. 2.

ECCE positus est hic in ruinam & in resurrectionem multorum in Israel, & in signũ cui contradicetur, & tuam ipsius animam pertransibit gladius.

CONSIDERATIONES.

1. Punctũ.

STABAT desolata Mater anxia dolore, & perfusa lacrymis ad crucem illam, è qua pendentẽ, & inter acerbissimos cruciatus morientem videbat carissimum filium. Atque interim vehementia doloris, attonitæ instar, statim mente intenta, oculis defixis nunc in facrum illud caput, nunc in manus, nunc in pedes; Cùm videret illum quasi leprosum tam miserè deformatum, ex intimo pectore profundos gemitus & suspiria emittebat. Omnes illæ spinæ, clavi, verbera, sanguis copiosè è vulneribus defluens, singuli erant gladij, qui

cot

DE PASSIONE DOM. 341

cor ipsius grauissimis vulneribus penetrarent, sic planè vt nō modò staret iuxta crucem sed in ipsa cruce cū Filio crucifixa esset. Ibi enim erat cor ipsius clavis affixum, coronatum spinis, transfixum lancea, probris irrisum, flagellatum, felle & aceto potatum. O Mater benedicta, cur iuisti ad montem Caluariae, vt pro nobis ibi sacrificareris? Non tibi forte sufficiebat passio Filij, nisi vnà cum illo & Mater crucifigeretur? O venter Virginis non beatus, sed afflictus, qui fructum tam tristem protulisti! ô cor Martiæ, iam non cor, sed myrrha & sel amarissimum!

Ala mi dulcis Iesu, quis verbis explicet, quæ sagittæ compassionis simul penetrauerint cor tuum, cū videres maternum animum, tui amore acerbissimis confici doloribus? Hoc tibi nouum fuit supplicium, hæc altera crux, quam propter peccata nostra perferebas. Ideo enim coram adesse voluisti matrem, vt præsentia & dolore carissimæ parentis dolor tuus augetur, & esset copiosa magis nostra redemptio. Deinde voluisti illam tibi adesse, & tuos dolores aspiceret, vt quæ oculis illa foris conspiceret, ea interius animum sauciarent: quodque Filius patiebatur in corpore, illa patere-

tur

tur in corde; vt quemadmodum particeps esset passionis filij, fieret etiam particeps, & quasi cooperatrix nostræ redemptionis.

Considera, nullam rem creatam potuisse vnquam tantum amare Creatorem & Deum suum, neque vllam Matrem filium vnicum, quantum B. Virgo amauit Filium, quem simul nouerat esse Creatorem & Deum suum, & à quo certò sciebat, magis se quàm vllam creaturam amari. Itaq; quò maior in illa fuit hic amor, eò grauior fuit & dolor, quem ex illius dolore concipiebat. Ab altera parte vicissim piissimus Iesus, aspiciens caram genitricem ad crucem adstare tam afflictam, ex intimis visceribus, eius misericordia motus est. Emittebat enim sagittas amoris & compassionis Mater in cor Filij, quæ ipsum quasi lethaliter vulnerarent: illa vicissim sagittis amoris & gladio passionis filij sauciabatur & transfigebatur. Matris dolor mirè affligebat Filium, & Filij dolor vicissim dolorem Matri augebat, neq; tamq; amor patiebatur, quin inter se aspicerent, etsi aspectu cresceret dolor, & lachrymarum effusa copia, oculis pæne videndi facultatem negaret.

O benedicte Iesu, verè explicari non potest

potest animi tui molestia, quam aspectus sanctissimæ illius animæ, tantis angoribus exagitatae tibi afferebat, quam animam noueras tecum esse crucifixam. Cum videres cor illud tenerum diuisum & transfixum doloris gladio, cum oculos cruoris effusione caligantes, conijceres in illam virginæ faciem colore mortis deformatam, cum intelligeres animæ illius angustias lethales, ut quæ continue propter te moreretur, neque tamen mori posset, cum videres largiter è sacris luminibus profluentes lacrymarum riuos, & audires dolentes gemitus & lacrymosa suspiria, quibus cor tuum conuulnerabatur. Hæc sanè crux grauius animam piissimam tibi excruciebat, quam altera illa corpus affligebat.

Tuos verò, ô Martyrum Regina, quis explicare possit dolores, & animi tui intimas angustias? cum coram aspiceres tam barbara crudelitate supplicij vexari, & occidi eum quem tanto cum gaudio conceperas, tanta cum gloria nasci videras: cum videres eum tam horrendis poenis affectum pendere de cruce, blasphemijs, subannationibus, accusationibus diuexari ab hominibus, eum, quem olim ab Angelis laudari, à Magis adorari conspexeras, cum intuereris
brachia

brachia illa, quæ tam sæpe, tam iucundè olim te amplexa fuerant, nunc tam crudeliter distracta, cruore & tabo perfusa: cum sacrum illud caput, quod sæpe materno pectori admoueras, cruentum totum, & spinis opertum: cum denique videres eum qui toties affecerat, & quieverat in virgineo tuo gremio, iam non habere, vbi lassum caput reclinet. Heu! quàm durum fuit torcular illud, quod eo momento cor tuum pressit? quàm sæpe sustulisti oculos, vt diuinam illam speciem videres, quæ animo tuo gaudium perpetuum solebat adferre; sed oculi, qui eam ita deformatam intueri non sustinebant, aliorsum auertebantur, cum nec alibi inuenirent quicquam solatij, nimirum cum magno suo dolore, iterum ad te videndum redire cogebantur.

Videns igitur Iesus matrem dixit illi (ostendens Ioannem) *Mulier, ecce filius tuus.* Mulier, inquit, non Mater, quia Filij affectus erga parentem tene rimus non patiebatur, vt lingua proferret nomen Matris: & dolor acerrimus ex dolore Filij conceptus faciebat, vt maternæ aures sine nouo & mortifero vulnere nomen Matris non acciperent. Heu! quàm penetrauit cor Mariæ hoc filij verbum, quo videbat

videbat se quodammodo abdicari, & permutationem fieri inaequalem. Fluentes igitur lachrymis oculos, sursum tollens ad ipsum, inquit: Quid est hoc, quod audio Fili mi? pauca verba loqueris, sed mihi admodum acerba. Heu me miseram, quæ est ista commutatio! Discipulus cum Magistro, seruus cum Domino, Filius Dei denique cum Zebedæi filio? Mox tamen cum intelligeret in spiritu, hoc facto Salvatore velle, sub Ioannis persona, constituere illam omnium nostrum matrem, & nos illi filios gratiæ, ut esset mediatrix & aduocata nostra: cum magna animi modestia in hoc diuino proposito acquieuit.

Hinc videre est, quanto nos amore complexus sit Christus, qui tot rationes ad salutem nostram prouiderit, cum imbecillitatem nostram præuideret, simul curauit illi hanc medicinam, id est, commendauit nos carissimæ parenti, sic, ut eam de nobis, non minus quam de filiis curam & propugnationem vellet suscipere. Itaque Ioanni Dominus, *Ecce mater tua*, inquit, per ipsum nos omnes ita alloquens: *Ecce mater vestra*. O quã suavis & voluptatis plenissima vox hæc peccatoribus & infirmis, habere tam benignam, tam fidelem, tam pio in filios affectu

affectu Matrem, quæ ex ijs quæ passa est didicit compati aliorum infirmitatibus. Ecce igitur Mater nostra, quæ vt facile te admittat, plena est misericordia; vt adiuuet, est potens; vt locupletet, est plena gratia, denique MATER nostra est, vt nos alat, & lacte suarum consolationum semper confirmet.

COLLOQVIVM.

ROGA Christum D. N. vt ex illa amoris infinitate, qua non solum per mortem crucis, seipsum nobis dare voluit; sed matrem etiam carissimam, dedit sub persona Ioannis pro Matre & aduocata nostra: det tibi, vt ita profundam ipsius humilitatem imitari possis, & castitatis candorem virgineum, vt dignus habearis eiusmodi parentis filius; vtque in posterum sensu quodam singulari pietatis, in ipsam feraris, tamque illi obediens, ne possit queri se talis Filij matrem. Sit verò ipsa per totam vitam & mortis tempore, fidelissima tibi apud Filium aduocata.

DOCUMENTA.

1. **M**ARIA & Ioannes, qui apud Christum primi erant in amore, stabant ad pedem crucis, nō sedebant. Saluti

lutinequaquam sufficit prope crucē Christi esse, & ocium agere, aut nostra negligentia somnum dormire; sed necesse est stare erectos, & pugnare aduersum tentationes, alijs auxilio esse, & Christum in rebus asperis perferendis imitari.

2. Si Christi caritatem imitari volumus, hominum miserorum & Afflictorum misereri debemus, quod si aliud non licet, adiuuandi saltem sunt precibus, consilio, commendatione ad eos, qui solatio aut auxilio esse possint.

3. Matrem Virginem Ioanni Virgini commendat Christus. Ne speremus ascuturos nos intimam illā deuotionem erga Dominam nostram, neq; dignos futuros tali Matre, nisi puritatis amantes simus.

4. Si sub Ioannis nomine, omnes nos filios, dedit Matri suae: par est ut eam amemus, eiq; ut obedientes filij seruiamus: ad ipsam ut ad veram matrem confugientes, in tentationibus & angustiis rebus.

5. Christus in cruce alloquens Matrem, non Matrem, sed mulierem vocat. Ut doceret religiosos, qui mundo mortui, cum Christo crucifixi sunt per obedientiā, obliuisci debere in terra Patrē & Matrem.

6. Si semel concessam ad tempus nobis gratiam deinde subtrahat Deus, non deest se querelae & morositati dare, neq; cessare

cessare à seruitio & honore ipsius quietor;
 sed matrem filio orbatam potius imitari.
 7. Non commendauit matrem suam
 Ioanni Christus, cum ab illa discederet
 primùm ad mortem, ne quidem in vltima
 cœna, sed cum ambo adstarèt ad crucem.
 Cum enim ex amicis ei vellet illã trãde-
 re, qui esset certissimus; tũ clarè cognitum
 est, Ioannem esse fidelem in amicitia, cum
 omnibus turpi fuga lapsis, solus repertus
 est Ioannes, qui vnã cum matre sub cru-
 ce adstaret. Veros amicos & seruos Chri-
 sti crux discernit, id est, tentationum &
 tribulationum tempus: tum qui constan-
 tiam seruant, ne à recto discedunt, il-
 li demum veri sunt amici Chri-
 sti, & filij Matris
 ipsius.